

Peder Hedebo: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Forslag til hurtig og velvillig Fremme. Den Sag, det drejer sig om, og selve Forslaget er jo for Danmarks Vedkommende kun af ringe Rækkevidde baade i økonomisk og anden Henseende. Derimod er den Sag, der her er til Behandling, af betydelig Rækkevidde i alle store Industrilande, hvor man forarbejder Uld, der indføres fra fremmede Lande, ofte fra Lande, hvis Kulturtrin er et saadant, at Sundhedstilstanden blandt Husdyrene lader meget tilbage at ønske. F.Eks. i England har hele dette Anliggende gennem mange Aar været Genstand for Undersøgelser og ogsaa for Lovgivning.

Det er rigtigt, som den ærede sidste Taler fremførte, at Ulden kun er en Del af Problemet, men det er den største Del af det Problem, der her foreligger. I 3-Aaret 1916—19 forekom der i England ifølge den Statistik, som derom er udarbejdet, 327 Tilfælde af Miltbrand, og det er konstateret, at Aarsagen i de 222 Tilfælde eller 63 pCt. af samtlige Tilfælde var Berøring med smittet Uld. Naar Sagen har saa stor Betydning, og der kan afstedkommes saa talrige Sygdomstilfælde, skønt der er Tale om en Vare, som har været Genstand for meget lang Transport — det er særlig Uld fra Indien og Ægypten, som her spiller en Rolle — skyldes det Sygdomskimens overordentlig store Livskraft, Miltbrandssporens Evne til at leve i lang Tid og modstaa Modsporer af anden Slags. Jeg vil i Modsætning til den sidste ærede Taler meget henstille, at man efterkommer det af Washington-Konferencen udtalte Ønske, ogsaa saaledes, at man bringer denne Sag til Afslutning i indeværende Rigsdagssamling. Og da det som nævnt, og som den ærede sidste Taler meget rigtigt understregede, fremgaar af Sundhedsstyrelsens Udtalelse, at Sagen ikke har stor økonomisk Rækkevidde for vort Land, synes jeg, dette skulde være muligt.

Jeg hilser Forslaget med Glæde; det er en stor Tilfredsstillelse, at vi kan være med i et Arbejde paa dette Omraade, selv om vor Indsats er forholdsvis ringe, fordi vi ikke i nogen stor Udstrækning er uldproducerende og navnlig i meget ringe Grad uldudførende. Jeg hilser med Glæde, at vi kan være med i dette Arbejde, og jeg hilser Forslaget med særlig stor Tilfredshed, fordi vi derigennem stifter Bekendtskab med det Arbejde, der paabegyndtes paa Konferencen i Washington, et Arbejde, som skyldtes „Folkenes Forbunds“ Arbejdsorganisation, der ved denne Lejlighed holdt sin første Sammen-

komst. Formaålet med hele det Instrument, der her er skabt, er, saaledes som det er nedlagt i Fredstraktatens Kapitel 13, at tilvejebringe gode og sunde Arbejdsforhold overalt, og naar Drøftelser af den Slags Anliggende tidligere har været fremme, er man altid fra alle Sider blevet mødt med den Indvending: Vi vilde hjertelig gerne være med til disse hygiejniske Foranstaltninger, denne Maskinbeskyttelse, denne Arbejderbeskyttelse, denne Forkortelse af Arbejdstiden, men vi kan ikke af Hensyn til den udenlandske Konkurrence, fordi vore Konkurrenter andre Steder har en længere Arbejdstid og har mindre strenge Beskyttelsesbestemmelser. Der er formentlig ingen, der positivt ønsker at opretholde slette Arbejdsvilkaar — det vil jeg for mit Vedkommende i hvert Fald helst tro, skønt det undertiden er lidt vanskeligt at fastholde denne Tro — men man har altsaa henvist til denne Konkurrence, og det er en Argumentation, som man ikke uden videre kan afvise. Derfor maa det hilses med stor Tilfredshed, at denne Sag nu er taget op som et internationalt Anliggende, og at der er skabt et Organ, som paa alle Landes Vegne kan beskæftige sig hermed, føre sine Raadslagninger, fatte sine Beslutninger og fremsætte dem med den Styrke, som de faar paa dette Grundlag. Naar det er saaledes, at den endelige Afgørelse for det enkelte Lands Vedkommende er overladt Landets Parlament, ligger det i Sagens Vanskelighed; navnlig de store Lande vil ikke gaa med til, i hvert Fald ikke til at begynde med, at sætte en eller anden international Forsamling over deres eget Parlament. Men Forudsætningen for hele dette Arbejde maa jo være den, at der i hvert enkelt Land er en alvorlig Villie til Stede til at efterkomme de paagældende Ønsker, Forslag og Henstillinger og til at ratificere de Konventionsudkast, som fremkommer fra de internationale Konferencer, og jeg vil haabe, at dette lille Forslag, som altsaa ved Skæbnens Tilskikkelse er blevet det første, som er passeret Folketinget, maa nyde hurtig og velvillig Fremme ogsaa i dette Ting og nyde Fremme allerede i indeværende Samling. Jeg vil ligeledes udtale Haabet om, at de andre og betydelig større Sager fra Washington-Konferencen, som nu befinder sig til Drøftelse i Folketinget, maa gaa igennem Tingene paa en lykkelig og en noget bedre Maade, end Forhandlingerne i det andet høje Ting ved Sagens første Behandling paa visse Punkter kunde tyde paa.